

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. Пловдив, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Д. Махмудиев
като разгледа докладваното от Деница Ц. Стойнова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20225000600353 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Настоящото въззивно разглеждане на делото е второ по ред, след като с Решение №99/02.11.2021г. по ВНОХД №457/2021г., друг състав на АС – Пловдив е отменил Присъда №260008/12.11.2020г., постановена по НОХД №280/2018г. по описа на ОС – Стара Загора и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Предмет на въззивен контрол е Присъда № 14/07.06.2022г., постановена по НОХД № 676/2021г. по описа на ОС – Стара Загора, с която подсъдимият Г. Д. Д. е признат за ВИНОВЕН в това, че на 26.08.2016г. на 0,5-ти километър на четвъртокласен път SZR-1227/III-608/ гр. Ч. – с. Р. - с. С., общ. Ч., в посока запад-изток, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „С.“, модел „Б.“ с рег. № *****, е нарушил правилата за движение по пътищата – чл.8, ал.1 и чл.15, ал.1 и ал.3 от Закона за движение по пътищата

и по непредпазливост е причинил смъртта на Г.С.В., за което и на основание чл.343, ал.1, б.“в“, пр.1, вр. чл.342, ал.1, пр.3 от НК и чл.54 от НК е осъден на “Лишаване от свобода” за срок от ТРИ ГОДИНИ, като е признат за НЕВИНЕН и ОПРАВДАН за това да е нарушил чл.5, ал.1, т.1 и чл.20, ал.2 от ЗДвП. На основание чл. 66, ал.1 от НК изпълнението на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ е отложено с изпитателен срок от ЧЕТИРИ ГОДИНИ, считано от влизане на присъдата в сила. На основание чл.343г, вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК подсъдимият Г. Д. Д. е лишен от право да управлява МПС за срок от ЧЕТИРИ ГОДИНИ, считано от влизане на присъдата в сила. С присъдата съдът се е разпоредил с приложените по делото веществени доказателства, като лек автомобил, марка “С.“, модел “Б.“, с рег. ***** е постановил да се върне на собственика - СД Б.“ гр.С.З., а велосипед, марка „С.“ – да се върне на наследниците на Г.С.В.. Подсъдимият е осъден да заплати направените по делото деловодни разноски в полза на органите на разследването и съдилищата, които са ги направили, както и да заплати направените от частните обвинители разноски за повереник.

Недоволен от постановената присъда, подсъдимият Г. Д., чрез защитника си – адв. Ж., я атакува първоначално с бланкетни доводи за неправилност, незаконосъобразност, необоснованост и явна несправедливост на наложените наказания. Подробни доводи и съображения в подкрепа на оплакванията са изложени в допълнителната въззивна жалба, с която, идентично с първоначално депозираната, се прави искане присъдата да се отмени и да се постанови нова и подс. Д. да се признае за невинен и да се оправдае изцяло по предявеното му обвинение.

В съдебно заседание жалбата и направените с нея искания се поддържат като в хода на пренията се излагат и допълнителни доводи в тяхна подкрепа.

Повереникът на частните обвинители счита жалбата за неоснователна и моли да се остави без уважение, а присъдата като правилна и законосъобразна – да се потвърди във всичките ѝ части.

Представителят на Апелативна прокуратура - Пловдив също изразява становище, че атакуваната присъда е обоснована, законосъобразна и справедлива и предлага да се потвърди изцяло.

ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, след като се запозна с приложените по делото доказателства, прецени направените оплаквания,

становищата на страните и служебно извърши проверка на правилността и законосъобразността на обжалвания съдебен акт в пределите и предмета на въззивната проверка по чл.313 и чл.314 от НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна в процеса, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА, а разгледана по същество – частично ОСНОВАТЕЛНА.

Производството по делото е протекло по общия ред.

На базата на събрания в хода на процеса доказателствен материал, по категоричен начин е установена следната фактическа обстановка :

Подсъдимият Г. Д. Д. е правоспособен водач на МПС с категория „В” и „АМ“ от 2001г., като притежава валидно свидетелство за управление на МПС с № *****, издадено на 29.03.2011г. от ОД на МВР - С.З.. Към датата на деянието - до м. август 2016г., Д. има допуснати нарушения на правилата за движение по пътищата, за които е санкциониран по административен ред с издадени 4 броя наказателни постановления и 5 броя фишове.

На 26.08.2016г. пострадалата Г.С.В. и свидетелят Й.Д.Д. посетили гр. Х., като следобед на същият ден, около 16.30 – 17.00 часа, се прибрали в гр. Ч.. Към 17.30 часа двамата взели личните си велосипеди с намерението да направят обиколка по маршрут гр. Ч. – с. Р. - с. С. – гр. Ч.. Велосипедите и на двамата били нови, закупени през месец май 2016г., без наличието на каквито и да било технически неизправности по тях. Пострадалата В. и свидетелят Д. били запалени любители - колоездачи, като в последните три години често карали велосипедите по различни маршрути, в това число и няколко пъти по въпросния маршрут, който добре познавали.

Времето на 26.08.2016г. било слънчево и сухо, нормално за месец август. Към 19.00 часа двамата спрели да отдъхнат на Ш. – хотел Т., където престояли около половин час. Пострадалата и свидетелят Д. пили чай и чаша бяло вино, от която пострадалата В. отпила две глътки. Около 19.30 – 19.45 часа двамата решили, докато слънцето още не е залязло, да се приберат в гр. Ч.. От самия хотел до разклона на пътя за с. Р. предстоял стръмен участък и затова двамата тикали велосипедите си до най-високата точка, където пострадалата заради по - малкото си тегло се изкачила по-бързо от свидетеля Д.. Там В. се качила на велосипеда си марка „С.“ и потеглила по стръмния

наклон на пътя надолу, в посока изток – запад, движейки се със скорост от около 25 – 30 км./ч., като свидетелят Д. я изгубил от поглед. Той също се качил на своя велосипед и го привел в движение, като се движил със скорост около 30-32 км/час. По пътя, в посоката им на движение, предстоял лек ляв завой, след това прав участък от порядъка на 600-800м. и голям десен завой, като пътя в участъка на десния завой бил стеснен поради налична странична растителност - по-буйна отдясно, в посока изток – запад и съответно в ляво, за обратната посока на движение. В началото на този завой свидетелят Д. видял спрян автомобил, което силно го изненадало. Към този момент пътно - транспортното произшествие между управлявания от подсъдимия Д. лек автомобил и велосипеда, управляван от пострадалата В., вече било настъпило.

Подсъдимият Г. Д. Д. следобеда на 26.08.2016г. пътувал от гр. С.З. към с. Р., общ. Ч., където живеели неговите родители. Подсъдимият Д. управлявал лек автомобил марка „С.“, модел „Б.“ с рег. № *****, който бил служебен на фирмата му - СД „Б.“ - С.З.. Автомобилът бил в добро техническо състояние, като преминал годишен технически преглед на 28.01.2016г., без отразени при прегледа технически неизправности. Д. пътувал по АМ „Т.“, отбил се на пътен възел Ч., преминал през град Ч. в посока с. Р., преминал през ж.п. прелеза и на разклона след него и завил надясно в посока с. Р.. Било около 20.00 часа. След завоя на разклона, по посока на движението му започвало изкачване, като предстоящият по пътя участък бил дълъг ляв завой. Подсъдимият Д. се движил със скорост от около 59 км/час, с която скорост навлязъл в левия по посоката му на движение завой, като избрал да се движи с управлявания автомобил *изцяло* в мислената лента за насрещно движение.

Самото пътно платно нямало положена върху него хоризонтална маркировка, но било предназначено за двупосочно движение. Пътният участък бил с наклон на изкачване от около 3.58 градуса / денивелация 2.5см. за хоризонтала 40см./, с ширина на пътното платно от 6.9м., с пътна настилка от едрозърнест асфалт без дупки и неизправности.

В края на завоя, в който бил навлезнал, на около 24.5м. преди мястото на удара, подсъдимият Д. възприел движещият се срещу него велосипед, управляван от пострадалата Г.С.В. и реагирал незабавно на възникналата опасност, като задействал аварийно спирачната система на автомобила и завъртял волана надясно. Въпреки това, последвал удар между автомобила и

велосипеда, тъй като опасната зона на спиране при движение със скорост от 59 км./ч. е 43м. – по-голяма от разстоянието до мястото на удара в момента на възприемане на опасността.

Ударът бил челен-кос за автомобила и челен за велосипеда. Инициалният контакт настъпил между предната лява част на автомобила, в мястото на счупване на предната броня между емблемата и левия фар и предното колело на велосипеда. Мястото на първоначалния контакт /мястото на удара/ е на около 0,2 – 0,3м от мислената осова линия на платното за движение, в лентата за движение на велосипедистката, на около 66,4 метра след мерната линия на ориентира.

След инициалния удар между предната броня на автомобила и предната капла на велосипеда, предната вилка на велосипеда се деформирала, като основната конструкция се ударила в предния капак, оставяйки следа от задиране. Тялото на пострадалата велосипедистка, поради своята инертност и по-високия от предната част на автомобила масов център се преместило относително спрямо автомобила към челното му стъкло. Същото след удара получило ударен импулс по посока на движение на автомобила и придобило значителна скорост в същата посока. Същевременно тялото извършило едно сложно относително движение спрямо автомобила, придружено последователно с удари в предния капак, предното стъкло и тавана. След удара поради по-високия си от предната част на автомобила масов център, тялото на пострадалата се завъртяло силно в посока на главата към автомобила, а с краката – напред по посока на движение на автомобила. Паралелно с това, поради своята инертност, тялото се преместило относително към автомобила. По този начин корпусът на тялото се ударил в предния капак. След това то достигнало до предното стъкло с главата си и го разрушило. Предвид високата относителна скорост – около 90 км/час, тялото се ударило в предната част на тавана и преминало над него. Непосредствено към момента на удара в тавана, върху тялото възникнала преносна инерционна сила, под действието на която тялото се преместило относително напред по посока на движение на автомобила и преминало над и пред него. След контакта с автомобила, тялото придобило кинетична енергия, респ. скорост в посоката на движение. То извършило полет, паднало върху настилка и след процес на плъзгане и търкаляне по нея, се установило върху платното за движение и десният банкет, в позицията, посочена на мащабната

скица, на около 92,60 м източно от ориентира, приет в огледния протокол /краят на метална еластична ограда – мантинела, намираща се от дясно на платното за движение, отстояща на 148 метра след Т-образното кръстовище/. След удара велосипедът продължил движението си по посоката на автомобила и го преустановил на около 89,80м източно от ориентира. След удара автомобилът се установил в дясната част на платното за движение, като задните му състави са отстояли на около 80,50 м източно от ориентира.

При така реализирания се удар между автомобила и велосипеда, пострадалата В. получила множество телесни увреждания, несъвместими с живота. След настъпилият удар подсъдимият Д. успял да спре лекия автомобил, като същият се установил в покой на разстояние около 15-20м след мястото на удара, в посока югоизток, където бил намерен при извършения оглед на местопроизшествие, а местоположението му е описано в изготвения протокол за извършеното действие по разследването и фиксирано на снимки в изготвения фотоалбум. Подсъдимият Д., след като спрял автомобила, слезъл от него. Видял строшен велосипед пред автомобила си и до него лежаща неподвижно жена, недаваща признаци на живот. Подсъдимият Д. позвънил на телефон 112, за да съобщи за случилото се и да повика линейка.

Междувременно, докато подсъдимият разговарял с диспечера на телефон 112, през мястото на произшествието преминал свидетелят Д.. Същият видял на пътното платно червения звънец от велосипеда на пострадалата, в неговата лента за движение, на около метър от северния му край. Веднага спрял на място и се запътил към спрелият лек автомобил. До автомобила свидетелят Д. видял, че същият е ударен отпред в ляво, в преден ляв калник, както и че панорамното стъкло откъм страната на шофьора е строшено. Свидателят Д. видял велосипеда на пострадалата Г. В. в банкета, южно от пътя, пред предната част на автомобила на разстояние около 3-4 метра. Видял и самата пострадалата, лежаща в южната част на пътното платно, почти до банкета, малко по-напред в посока североизток от велосипеда. Тялото ѝ било разположено по гръб, почти перпендикулярно на пътното платно, с глава – в посока север и осукана на запад, а крака – на юг. Свидателят Д. отишъл веднага при нея и проверил дали пострадалата има пулс, но такъв не установил. Раницата на пострадалата В. също била пред автомобила, на около

2-3 метра от него. Свидетелят Д. видял, че предната вилка на велосипеда на В. била скъсана, а предната гума огъната и спукана. Свидетелят Д. разбрал от подсъдимия Д., че последният вече се е обадил на телефон 112. След около 15-20 минути, някъде около 20.20 - 20.30 часа, пристигнал полицейски автопатрул от РУ - Ч. и линейка на Спешна помощ. Медиците от линейката констатирали смъртта на Г. В.. Полицейските служители тествали на място подсъдимия Д. за употреба на алкохол с техническо средство „А.“, който отчел отрицателен резултат в издишания от подсъдимия въздух. На подсъдимия бил връчен талон за изследване на кръвта, като впоследствие бил отведен в ЦСМП С.З., филиал Ч., където дал кръв за изследване. На мястото на станалото ПТП пристигналата дежурна оперативноследствена група при РУ – Ч., извършила оглед на пътно-транспортно местопроизшествие, като резултатите от него били отразени в съставения Протокол за оглед на пътно-транспортно местопроизшествие от 26.08.2016г., ведно с изготвения фотоалбум към него.

За да постанови присъдата окръжният съд се е позовал на изготвените по делото експертизи, както следва:

Съдебномедицинска експертиза на труп № 238/2016 г., според която върху трупа на Г.С.В. са установени следните травматични увреждания: Гръдна травма – охлузвания по кожата на гръдния кош, счупване на ребра в двете гръдни половини, контузия на двата бели дроба, разкъсване на околосоърцевата торбичка, разкъсване на дъгата на аорта, набиране на кръв в двете плеврални кухини. Малокръвие на трупа и вътрешните органи; Черепномозъчна травма – кръвонасядания, множество охлузвания и разкъсноконтузни рани на лицето, многофрагментно счупване на носни кости, разкъсноконтузна рана на главата, счупване на черепния покрив и основа, кръвоизлив в меките мозъчни обвивки; Коремна травма – разкъсване на слезката, разкъсване на капсулата на черния дроб, кръвонасядане на мастната капсула на левия бъбрек; Отворено счупване на костите на дясна предмишница. Отворено счупване на II, III IV предкиткови кости на дясната ръка. Счупване на лява лъчева кост. Счупване на дясна бедрена кост. Охлузвания на шията, счупване на подезичната кост и лявото рогче на щитовидния хрущял. Разкъсване на предни надлъжни връзки между VII шиен и I гръден прешлен. Многофрагментно счупване на телата на XI и XII гръдни прешлени с разчленяване на гръбначния стълб и пълно прекъсване на

гръбначния мозък. Множество охлузвания и кръвонасядания на горните и долните крайници, лява поясна и седалищна област. Съгласно заключението причината за смъртта на Г.С.В. е тежката гръдна травма с разкъсване на аортата, довела до остра, масивна кръвозагуба. Според експертизата установените травматични увреждания са от действието на твърди тъпи предмети и отговарят да са получени при описаното ПТП. Всички травматични увреждания са прижизнени. Отразено е в Съдебномедицинската експертиза на труп № 238/2016г., че при огледа и аутопсията на трупа на Г.С.В. е взета кръв за определяне на алкохолно съдържание и кръв за търсене на наркотични вещества.

Според заключението на изготвената в хода на разследването химическа експертиза, обективизирана в Протокол за химическа експертиза № 582 от 30.08.2016г./л.76 от ДП/ в кръвната проба, взета от трупа на Г.С.В. е установено наличие на алкохол 0,28 промила. Установеното наличие на алкохол 0,28 промила в кръвта на пострадалата съответства на субклинична степен на алкохолно опиване, която не води до промяна в поведението ѝ при управление на велосипеда.

Според заключението на химическата експертиза по Протокол за химическа експертиза № 570 от 29.08.2016 г. /л.72 от ДП/ в изследваната кръв, взета от подсъдимия Г. Д. Д. с протокол за медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество в 21.15ч. на 26.08.2016 г. в ЦСМП - С.З., филиал Ч., не се доказва наличие на етилов алкохол в кръвта.

Според заключението на изготвената в хода на съдебното следствие тройна автотехническа експертиза мястото на произшествието представлява плавен лъв завой, по посоката на движение на лекия автомобил „С.“, с радиус около 238 метра и наклон на изкачване около 3,58 градуса. Мястото на удара е на около 65,3м след мерната линия на ориентира и на около 0,2 – 0,3м от мислената средна осова линия на платното за движение в пътната лента на велосипеда. Първоначалния контакт е между предното колело на велосипеда и предната челна част на автомобила между левия му фар и емблемата, на разстояние около 40-45 см от левия му преден край. За лекия автомобил ударът е челен кос отляво, а за велосипеда – челен, в позицията на предна капла. В момента на удара надлъжната ос на автомобила „С.“ сключва с оста

на пътя ъгъл от около 6 градуса в посока надясно. Надлъжната ос на велосипеда сключва с оста на пътя ъгъл, не по-голям от 4-5 градуса в посока наляво. Скоростта на автомобила в момента на удара и преди ПТП е била около 59 км/час. Скоростта на движение на велосипеда в момента на удара и преди ПТП е била 28-30 км/час. Разстоянието от автомобила до мястото на удара в момента на възприемане на опасността от водача му е около 23,3м. Сумарното време за движение на автомобила от момента на предприемане на аварийно спиране от водача му до момента на удара е около 1,42 сек. Водача на автомобила е възприел опасността, респ. е предприел аварийно спиране, когато автомобилът му е бил на около 34,4 м от велосипедистката, а тя в този момент е била на 11,1 м от мястото на удара. Опасната зона за спиране на автомобила при скоростта му на движение преди ПТП е около 43 м. Опасната зона за спиране на велосипеда е около 17 м. Според заключението водачът на автомобила е имал техническата възможност да предотврати настъпването на ПТП, като се движи в дясната пътна лента и не навлиза в мислената лента за насрещно движение. Водачката на велосипеда не е имала техническа възможност да предотврати удара, а само да възприеме опасността и да задейства кормилния механизъм. Техническата причина за възникване на ПТП е движението на автомобила по пътен участък в зоната на ляв завой в насрещната пътна лента. Възможността за възприемане на превозните средства от водачите зависи от наличната ограничена от крайпътната растителност видимост. В протокола за оглед няма данни за наличната видимост по време на произшествието. Ако растителността от лявата страна на платното за движение навлиза върху него, то може да се приеме, че водачът на автомобила възприема опасността своевременно. Тялото на велосипедистката се е разделило с велосипеда непосредствено след удара на велосипеда в предната част на автомобила, непосредствено преди тялото да се удари в предното стъкло, като последователността на сложните действия, които е описало са подробно проследени от вещите лица в обстоятелствената част на задача 6 от експертизата. Основните увреждания на пострадалата – гръдната травма, черепномозъчната травма и коремната травма са получени от удара на тялото в предния капак на автомобила, предното стъкло и тавана. Счупването на дясната бедрена кост в средната ѝ трета е възникнало от удара в предната част на автомобила, непосредствено към първоначалния контакт. Множеството охлузвания на горните и долните крайници, на лява поясна и

седалищна област са възникнали при падането на пострадалата върху терена и плъзгането ѝ по него. От деформациите на автомобила е видно, че тялото на пострадалата е достигнало предната част на тавана, като е предизвикало седловинната деформация в предната му зона. То е прекратило контакта си с автомобила от тази зона, с височина на масовия център около 1,8м. Спирачните следи са от предните колела на автомобила. По делото няма данни за отлагане на следи от задните колела. Велосипедът е марка „С.“. Звънецът е монтиран от дясната страна на кормилото. По капака на звънеца не се забелязват сериозни увреждания, задирания и следи, освен две леки огъвания по периферията му. По време на ПТП велосипедът не е навлизал в насрещната пътна лента.

С оглед правилното решаване на правния спор, в контекста на наведените с жалбата оплаквания и за гарантиране в пълнота правото на защитата, апелативният съд състав намери за нужно да назначи комплексна автотехническа и медицинска експертиза. Според нея, скоростта на движение на лекия автомобил непосредствено преди удара е 59 км./ч., а на велосипедистката около 25 – 30 км./ч. Мястото на удара е на около 66.4м. след мерната линия на ориентира и на около 0.2 – 0.3м. от мислената средна осова линия на платното за движение, в лентата за движение на велосипедистката. Водачът на лекия автомобил е възприел опасността и е предприел аварийно спиране на около 24,5м. преди мястото на удара, когато велосипедистката се е намирала на около 36м. от него, като е имал възможност да спре преди мястото на удара, ако се е движил със скорост от 38 км./ч. и по-ниска от нея, а съобразената със зоната на видимост скорост е около 51 км./ч. Опасната зона за спиране на автомобила със скоростта, с която се е движел е 43м. Водачът на автомобила е имал техническа възможност да предотврати произшествието, ако се движи в своята мислена лента за движение и не навлиза в насрещната лента, предназначена за движение на велосипедистката. Водачката на велосипеда е нямала техническа възможност да предотврати произшествието, а само да възприеме опасността и да задейства кормилния механизъм.

При формиране на вътрешното си убеждение по казуса настоящият състав ползва изготвеното от опитни професионалисти в областите на изследване, подробно, мотивирано и обосновано заключение. За разлика от адв.Ж., апелативният съд е удовлетворен от убедителната защита на

представеното заключение в съдебна зала, където на всички въпроси, поставени от страните и от съда бе даден ясен, мотивиран, подробен и почиващ на специалните знания и опита на вещите лица, отговор. Впечатление прави и че съдържащите се в сега изготвената експертиза изводи кореспондират изцяло с изводите на тройната автотехническа експертиза, ползвана от окръжния съд при постановяване на атакуваната присъда. В комплексната експертиза са включени три нови вещи лица – авто – експертите проф. К. и доц. У., както за първи път и съдебен медик – д-р С., познанията на който също имат отношение към оспорените от защитата на подсъдимия изводи относно приетото разстояние на отхвърляне на тялото на пострадалата, триенето и плъзгането му по пътното платно след удара. Поради което изводите в тази насока, откриващи се и в изготвената в първата инстанция тройна автотехническа експертиза, придобиват още по-голяма убедителност, достоверност и обективност, а заключението на комплексната експертиза не води до промяна в приетите за установени от първата инстанция съставомерни факти, напротив, потвърждава ги.

Освен изготвените по делото две химически експертизи, съдебномедицинска експертиза на труп и тройна автотехническа експертиза, окръжният съд изчерпателно, последователно и подробно е посочил и останалите доказателствени източници, от които е извел изложените в мотивите фактически положения - протокол за оглед на местопроизшествие и изготвения към него фотоалбум /т.І, л.8-19 от ДП/; показанията на свидетелите : Й.Д.Д., Х. Д. Х.в, Р.А.З., Р.Ж.Д. / вкл. приобщените надлежно показания от ДП и дадени пред друг състав на ОС-Стара Загора/, В. В. В. и Р. Г. И.; писма от Областно пътно управление и от Община Ч. /т.І, л.137-140 от ДП/; удостоверение за наследници и смъртен акт /т.І, л.130-133 от ДП/; справка за нарушител /т.І, л.134-135 от ДП/; декларация за семейно и материално положение и имотно състояние /т.І, л.56 от ДП/; справки за съдимост на подсъдимия /т.І, л.57 от ДП и актуална, представена в хода на съдебното следствие/; характеристична справка /т.І, л.60 от ДП/. Всички тези доказателствени източници са анализирани от окръжния съд, правната им оценка е коректна и се споделя от апелативния съд, поради което няма да се преповтаря.

Не са оставени без коментар и обясненията на подс. Д., като е съобразено,

че освен доказателствено средство те са и средство за защитата. И точно като такова са използвани от подсъдимия в процеса с излагането на твърдението, че удара между управлявания от него автомобил и управлявания от пострадалата велосипед не е настъпил в лентата за движение на починалата В., респективно, че автомобилът не е навлизал и не се е движил в насрещната пътна лента. Тези твърдения по категоричен начин са опровергани от обективните находки на местопроизшествието - спирачни следи, отломки от автомобила и велосипеда, местоположението на превозните средства и тялото на пострадалата при установяването им в покой след удара, наличните деформации по тях, които, според изготвилите заключения по делото вещи лица категорично сочат, че автомобилът се е движил изцяло в насрещната пътна лента преди удара, а в най – благоприятният за подс. Д. случай ударът е настъпил на около 0.2 – 0.3м. от мислената осева линия, в лентата за движение на велосипедистката. В останалата им част обясненията на подс. Д. като кореспондиращи с другите доказателства по делото следва да се кредитират и правилно са кредитирани от окръжния съд.

При осъществения служебен въззивен контрол не се констатира допуснати от окръжния съд съществени процесуални нарушения, които да предпоставят отмяна на присъдата на процесуално основание - чл.335, ал.2 от НПК. Първата инстанция е положила усилия за обективно, пълно и всестранно изясняване на релевантните за предмета на делото факти, процедирайки по ред и начин, и служейки си със средствата, предвидени в процесуалния закон, като събраните и проверени в хода на съдебното следствие доказателства са подложени на дължимият се анализ. Изложените към присъдата мотиви покриват изискванията на чл. 305, ал.3 от НПК и дават възможност на страните да реализират правата си в пълен обем, а на въззивния съд – да осъществи въззивната проверка в предмета и пределите ѝ, очертани в чл.313 и чл.314 от НПК.

Единственият довод за допуснато *съществено* процесуално нарушение, който е наведен с въззивната жалба касае отказа на окръжния съд да назначи комплексна – автотехническа и медицинска експертиза. Настоящият съдебен състав сподели оплакванията на защитата на подсъдимия за необходимост от назначаване на такава за изясняване на спорните обстоятелства по делото, поради което още в производството по чл.327 от НПК назначи, а в хода на съдебното следствие и прие заключение на изготвената комплексна

експертиза. Тоест, може да се приеме, че нарушение в първата инстанция наистина е било допуснато, но то не е съществено, отстранимо е и бе отстранено от апелативния съд в съответствие с правомощията му като съд по фактите и по правото. Не бива да се забравя и че настоящето разглеждане на делото пред въззивният съд е второ по ред и важи забраната по чл.335, ал.3 от НПК.

Проверявайки процеса по формиране на вътрешното убеждение настоящата инстанция намери, че окръжният съд правилно е приложил материалния закон, приемайки, че установените на базата на годни процесуални доказателствени източници релевантни за предмета на доказване факти водят до единствения възможен извод, че подсъдимият Г. Д. Д. е осъществил състава на престъплението по чл.343, ал.1, б.“в“, пр.1, вр. чл.342, ал.1, пр.3 от НК, за което е предаден на съд и е признат за виновен с атакуваната присъда.

Не е спорно по делото, че е настъпил противоправен, съставомерен резултат – смъртта на Г.С.В.. По експертен път са установени причинените на посоченото лице тежки, несъвместими с живота травматични увреждания, които са непосредствената и единствена причина за смъртта ѝ. Извличащ се на базата на целият доказателствен материал е и извода, че тези увреждания са резултат от настъпилият на 26.08.2016г. пътен инцидент, участник в който е подс. Д..

Споделя се и становището на окръжния съд, че по несъмнен и безспорен начин е доказано по делото, че подс. Д. е нарушил правила за движение по пътищата, визирани в ЗДвП и че тези нарушения са в пряка причинно – следствена връзка със смъртта на В..

Предявените с обвинителния акт факти, изобилно и безпротиворечиво доказателствено обезпечени, водят до единственият възможен правен извод - че на инкриминираната дата и място, притежаващ свидетелство за правоуправление и упражняващ 16 години / от 2000г./ рисковата по дефиниция дейност по управление на МПС, подс. Д., длъжен да познава и да спазва стриктно правилата за движение по пътищата, ги е нарушил.

Нормите на чл. 8, ал. 1, пр. 1 и чл. 15, ал. 1, пр. 1 и ал.3 от ЗДвП са близки по съдържание и забраняват неправомерно навлизане или движение в лявата половина на пътното платно, но и се отличават в изискванията си към

водачите на МПС. Инкриминираните разпоредби са задължавали подс. Д., първо, при управление на автомобила да използва само *дясната половина на пътя* по посока на движението си, или, иначе казано – да се движи само в принадлежащата му дясна пътна лента, и второ, да се движи възможно *най-вдясно на платното за движение*, тоест, най – вдясно в своята дясна пътна лента. Като водач на МПС, при липсата на маркировка на пътя, подс. Д. е следвало да определи сам своята мислена пътна лента, като съобрази ширината на платното за движение, ширината на управлявания от него автомобил и останалите движещи се превозни средства, за да осигури необходимото странично разстояние за безпрепятственото им разминаване. Подсъдимият Д. е нарушил посочените законови изисквания.

С категоричност е изяснено по делото, че пътният участък, в който е настъпило инкриминираното ПТП, представлява пътно платно с ширина от 6,9 метра, без начертана на място хоризонтална пътна маркировка, по което се е осъществявало двупосочно движение. Подсъдимият е следвало да съобрази тези особености на пътното платно, наред с широчината на управлявания от него автомобил – около 1.70м., да определи сам принадлежащата му за движение дясна половина от пътното платно с широчина от около 3,45 метра и да се движи възможно най – вдясно в него. Вместо това, автомобилът С.“, модел „Б.” с рег. № *****, управляван от подс. Д., в зоната на левият завой и непосредствено преди ПТП се е позиционирал изцяло в мислената лента за насрещно движение, а когато е възприел опасността – движещата се в принадлежащата ѝ пътна лента велосипедистка В., подсъдимият, на около 24.5м. е реагирал с навиване на кормилният колан надясно и с екстремно спиране, но ударът е бил непредотвратим и е настъпил в платното за движение на пострадалата В., на около 0.2 – 0.3м. от мислената средна осева линия. Тоест, и непосредствено преди удара и в момента на удара подсъдимият Д. не се е съобразил с императивните изисквания на чл.8 и чл.15 от НК и е нарушил въведените с тях правила за движение по пътищата. Този извод следва непротиворечиво от всички доказателства по делото, най – вече от заключенията на изготвените по делото експертизи и е особено добре изводим и видим на изготвената към комплексната експертиза мащабна динамична скица на местопроизшествието / л.198 от настоящето дело/.

При безпротиворечиво установените и напълно изяснени фактически констатации, логично следва заключението, че между допуснатите от водача

Д. нарушения на правилата за движение по чл. 8, ал. 1, предл. 1, чл. 15, ал. 1, предл. 1 и ал.3 от ЗДП и настъпилия вредоносен резултат съществува пряка и непосредствена причинно - следствена връзка, както правилно и обосновано е приел окръжния съд. Причинната връзка между деянието и резултата е налице, щом като деянието е обективна предпоставка, без която престъпния резултат не би настъпил и такава връзка съществува щом деянието е елемент от казуалния комплекс, който предизвиква резултата.

Категорично е доказано по делото, че опасността за движение по пътищата е създадена от подс. Д.. Установено е и че тя е била преодолима от него. В случай, че Д. бе изпълнил задължението си да съобрази широчината на пътното платно и да се движи възможно най – дясно в своята мислена дясна пътна лента, предвид широчината на автомобила му – около 1.70м., удар с движещата се в насрещната пътна лента В., на около 0.2 – 0.3м. от осевата линия не би настъпил, тоест, произшествието е било напълно предотвратимо от подсъдимия, ако той се бе придържал към правилата за движение по пътищата. Подсъдимият Д. не ги е спазил, навлязъл е и се е движил изцяло в насрещната пътна лента и в следствие на това негово поведение е настъпил удар между управлявания от него автомобил и велосипедистката В., в следствие на който на пострадалата са били причинени траматични увреждания, детайлно описани по-горе, които са били несъвместими с живота и като последица от тях е настъпила смъртта ѝ. Посоченото мотивира по несъмнен начин наличието на обективна връзка между допуснатите от подсъдимия нарушения и настъпилия съставомерен резултат. Дори и да се счете, че в причинния процес, довел до настъпване на резултата се е намесил друг страничен фактор, както се претендира от защитата, това не прекъсва причинната връзка между деянието и резултата, тъй като без деянието резултата не би настъпил.

Деянието е съставомерно и от субективна страна, извършено е по непредпазливост – небрежност, както правилно е приел окръжният съд в съответствие с инкриминираното с обвинителния акт. Въпреки, че при небрежността липсват конкретни представи за престъпния резултат, това не означава, че деецът няма никакви най-общи представи за това, което върши, за обстановката, в която действа и за възможните опасности от неговото противоправно поведение, изразило се в грубо нарушаване на правилата за

движение по пътищата и управление на МПС. И макар Д. да е причинил престъпният резултат, без да е предвиждал същия и без да го е искал и целял, реализираното от него драстично отклонение от дължимото поведение е пораждало задължение да предвиди настъпването му. Д., който е пълнолетно лице, е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, предвид липсата на изключваща вменяемостта му Д.на болест и индивидуалното му достигане на възрастта за психическа и социална зрелост. Поради това е бил длъжен и е могъл да изведе в съзнанието си представата за настъпването на общественноопасните последици. Неспазвайки изискванията и нарушавайки забрани, визирани в ЗДвП, подсъдимият сам се е поставил в положение да предизвика и да не може да предотврати престъпният резултат. Той се е отклонил от дължимото поведение, определено от правилата, които регламентират съответната дейност. Спазването на всички правила изключва небрежността и изобщо вината. Обратно - нарушаването на правилата за изпълнение на съответната дейност означава, че деецът не е проявил дължимата грижа и от това за него е възникнало задължението да предвиди общественноопасните последици от своето деяние.

По изложените до тук съображения ясно е, че неприложима в казуса е хипотезата на чл.15 от НК, тъй като подс. Д. не се е съобразил с предписанията на правно - регламентираната дейност, която осъществява при управлението на моторното превозно средство и не са били налице условия, при които да е бил поставен в невъзможност да изпълни задълженията си и да предотврати настъпването на вредните последствия. Категорично е установено, че подсъдимият е имал техническата възможност да предотврати произшествието, ако не нарушава правилата за движение по пътищата. Приложението на чл. 15 от НК е допустимо само в случаите, когато по несъмнен начин е установено, че водачът на МПС е направил всичко зависещо от него, за да избегне опасността за движение, реагирал е своевременно и адекватно при появата на такава и вредоносният резултат не е могъл да бъде избегнат по независещи от дееца причини, но не и когато опасността е създадена от самия водач. Неправомерното поведение на подс. Д. е поставило началото на причинно – следствения процес и е основание за настъпването на съставомерния резултат, поради което не може да се вмести в хипотезата на „случайно деяние“.

Защитната теза, застъпвана в процеса се гради единствено на изразеното несъгласие с направените от вещите лица изчисления, ползваните методики, техническият анализ на обективните находки по делото и извлечените на тази база експертни изводи. В допълнителната жалба и в пледоариите са изложени многобройни и разностранни възражения срещу заключенията, базирани единствено на собствен прочит на строго технически и специфични понятия, формули, методики, за разбирането и прилагането на които безспорно съществува необходимост от специални знания, каквито нито подсъдимия, нито защитника му, нито държавното и частното обвинение, нито съдът притежават. Поради това този състав се доверява именно на вещите лица, за които няма спор, че притежават знания и богат опит в областите на изследване и на заключенията на които не могат убедително да се противопоставят нито обясненията на подсъдимия Д., нито изразеното от него несъгласие с изводите на експертизата. От изслушването на вещите лица стана ясно, че всички експертни изводи почиват само и единствено на обективните находки от местопроизшествието, отразени в протокола за оглед. И което е още по-същественото, установи се, че изводите се базират на изчисления, за нуждите на които са ползвани *възможно най – благоприятните за подсъдимия величини* на отделните параметри – височина на отхвърляне на тялото на пострадалата, процент на триене и плъзгане на тялото по терена, коефициент на сцепление с асфалта и др. подобни. Както обясни проф. К., вещите лица са взели предвид гранични параметри, които са в полза на подсъдимия, а ако се вземат още по – ниски показатели, то те могат и да доведат до исканият от защитата на Д. извод – че мястото на удара е в неговата пътна лента, *но този извод няма да е обективен*, тъй като ще е в противоречие с всички обективни находки от инцидента и най – вече с останените на местопроизшествието спирачни следи. Поради всичко казано несподеляемо е становището, изразено в пледоариите от защитника на подсъдимия, че обвинението не е доказано по изискуемият се в чл.303, ал.2 от НПК начин, респективно, искането за оправдаване на подсъдимия е неоснователно.

Присъдата съдържа и оправдателен диспозитив по предявените с обвинителния акт нарушения по чл.5, ал.1, т.1 и чл.20, ал.2 от ЗДвП. В тази част присъдата не е атакувана от страните в процеса и ревизията ѝ е процесуално невъзможна, а и изложените съображения за частичното

оправдаване на Д. се споделят, поради което е ненужно да се преповтарят.

Проследявайки внимателно процеса по индивидуализация на наказанието на подсъдимия Д., настоящият съдебен състав намира, че съществени и неотстраними пороци в рамките на този процес не са били допуснати, но се налагат известни корекции в мотивите и в санкционната част на обжалваната присъда.

Наказанието законосъобразно е индивидуализирано от окръжния съд в законовите рамки - „Лишаване от свобода” за срок от 2 до 6 години, като коректно в полза на подсъдимия са отчетени чистото съдебно минало, трудовата ангажираност и изразеното, в това число и пред настоящия състав, съжаление за инцидента и настъпилия тежък резултат. Окръжният съд обаче е пропуснал да отчете с положителен за подс. Д. знак действията му след настъпване на инцидента по известяване на тел.112 за необходимостта от оказване на медицинска помощ на пострадалата. Посочените действия, макар и да не могат да обосноват преквалифициране на деянието в по-леко наказуемо престъпление по смисъла на чл.343а от НК, тъй като смъртта на В. е настъпила незабавно, следва да намерят своето отражение в полза на подсъдимия при определяне на справедливото наказание. Този състав в отлика от окръжния съд намира и че е налице съпричиняване на резултата от страна на пострадалата Г. В.. Вярно е, че по делото има данни за наличието на странична растителност към инкриминираната дата, навлизаща отчасти в платното за движение и от двете му страни. Такова твърдение се съдържа и в показанията на св. Д. и в обясненията на подс. Д.. Но, както коректно се отбелязва и в изготвените по делото експертизи обективни данни за обема и фактическото навлизане на тази растителност върху пътното платно по делото липсват. И Д. и Д. твърдят, че растителността е затруднявала *видимостта към движещите се в насрещната лента превозни средства*, но не и че е затруднявала движението най – вдясно в принадлежащите на подсъдимия и пострадалата пътни ленти. От изготвените експертизи се установява не само, че В. не се е движила най – вдясно в принадлежащата ѝ лента, както повелява чл.80, т.2 от ЗДвП, но и че в момента на удара се е намирала на 0.2 – 0.3м. от мислената осева линия, разделяща нейното платно от платното за движение на автомобила. Тоест, предвид и установеното по делото, че вилката на велосипеда / най – широката част на това ППС/ е с ширина около 70см. при

пътна лента от 3,45 м. категорично се налага извода, че и В. не е спазила законовите изисквания за безопасно придвижване по пътищата. Вярно е и че, ако Д. не бе навлизал в насрещната лента удар не би настъпил, но вярно е и че, ако В. се бе движила най – вдясно в принадлежащата ѝ пътна лента, то при предприетата реакция от Д. с аварийно задействане на спирачките и отклоняване надясно, до удар между автомобила и велосипеда не би се стигнало. Както се каза ударът е настъпил на 0.2 – 0.3м. от мислената осева линия, като за безопасно разминаване между двамата е необходимо още 70 см. /ширината на вилката на велосипеда/, тоест необходими са 1 – 1.30м. за да не настъпи съприкосновение. И ако В. се движеше в десния край на 3.45 - метровата своя пътна лента, произшествието не би настъпило. Поради казаното апелативния съд споделя виждането на защитата на подсъдимия, че В. има принос в причинният процес, довел до съставомерния резултат.

Отчетените смекчаващи отговорността обстоятелства не са нито многобройни, нито изключителни, за да обосноват приложението на чл.55 от НК, но мотивират извод, че справедливо и съответно на извършеното деяние и на данните за извършителя му е наказание в предвиденият в закона минимум от 2 години лишаване от свобода. На смекчаващите отговорността обстоятелства се противопоставя единствено характеристиката на Д. като водач на МПС, на която окръжният съд се е позовал, за да определи наказание в размер на 3г. лишаване от свобода – становище, което не се споделя. На първо място, посочената характеристика следва да намери своето преимуществено отражение върху кумулативно предвиденото наказание, а видно е и от справката за нарушител, че се касае за допуснати пет леки по характера си нарушения на правилата за движение по пътищата, санкционирани с фишове и минимални глоби, и за четири наказателни постановления за извършени по – тежки нарушения, но три от тях са допуснати в далечните 2005г. и 2008г. Тоест, Д. не може да се квалифицира като системен и груб нарушител на правилата за движение по пътищата, за да се счете, че характеристиката му като водач на МПС изисква засилена наказателна репресия.

Казаното логично води и до извода за несправедливост на определения с присъдата изпитателен срок и срока на лишаване от правоуправление. Този състав споделя напълно и няма да преповтаря съображенията на окръжния съд за наличието на законовите предпоставки по чл.66 от НК за отлагане

изтърпяването на наказанието лишаване от свобода.

Като отново съпостави смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, ПАС прие, че е справедливо изпитателният срок да е в размер на три години, в рамките на който угрозата отложеното наказание да се активира при извършване на друго престъпление, е достатъчен стимул за подс.Д. да ориентира действията си към спазване на общоприетите и законовите норми на поведение. Изразеното от Д. искрено съжаление и разкаяние за случилото се, преценено в контекста на поначало положителната му характеристика и изминалото време от деянието до днес говорят, че поправителният и превъзпитателен процес за този подсъдим е стартирал и с изолирането му от обществото няма да постигнат целите на наказанието, а то ще се яви неоправдано засилена репресия спрямо него. Този състав счита, че изпитателен срок в размер на 3 години и лишаване от правоуправление за същият срок, наред с основното наказание – лишаване от свобода за срок от 2 години, в своята съвкупност и единство ще постигнат целите на наказанието – Д. да се превъзпита и поправи, осъзнавайки, че дори и минималното несъобразяване с правилата при упражняване на рисковата по същността си дейност по управление на МПС води до тежки и непоправими вредни последици.

По изложените съображения следва атакуваната присъда да се ревизира с намаляване размера на наказанието лишаване от свобода от 3 години на 2 години, лишаването от правоуправление от 4 години на 3 години и с намаляване размера на изпитателния срок от 4 години на 3 години.

Правилно е разпореждането на окръжния съд с приложените по делото веществени доказателства и с направените разноси за водене на делото, поради което основания за ревизия на присъдата в посочените ѝ части не се откриват. В тежест на подсъдимия, съобразно чл.189, ал.3 от НПК следва да се възложат и направените в тази инстанция разноси за възнаграждение на изготвилите комплексната експертиза вещи лица в размер на 3 957лв., както и направените от частното обвинение разноси за повереник в размер на 3 000 лв. – по 1 500 лв. за Р. И. и В. В..

По изложените мотиви и на основание чл.334, т.3 вр. с чл.337, т.1 от НПК, ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД:

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 14/07.06.2022г., постановена по НОХД № 676/2021г. по описа на ОС – Стара Загора, като:

НАМАЛЯВА срока на наложено наказание „Лишаване от свобода“ на ДВЕ ГОДИНИ,

НАМАЛЯВА срока на наложеното наказание „Лишаване от правоуправление“ на ТРИ ГОДИНИ,

НАМАЛЯВА изпитателният срок на ТРИ ГОДИНИ.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Г. Д. Д., със снета по делото самоличност, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Апелативен съд – Пловдив сумата от 3 957 /три хиляди деветстотин петдесет и седем / лева и в полза на частните обвинители Р. Г. И. и В. В. В. направените разноски за повереник в размер на 3 000 / три хиляди/ лева, по 1 500 / хиляда и петстотин/ лева за всеки един от двамата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протест пред ВКС, в 15-дневен срок от уведомяване на страните, че същото е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____